

ШУМАДИНЈА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.Учредникъ и издавателъ **Любомиръ П. Непадовниъ.****ТЕЧ. VI.**

Овај листъ излази Вторникомъ, Четвртомъ и Суботомъ, на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цв. За огласе плаћа се 3. вр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 вр. ср. за трипутъ.

№ 8.**Слово Даринъ своимъ войнщикамъ.**

„Ви, мало пре као господари оногъ предѣла, кои съ едне стране океанъ изпира, съ друге Хелеспонтъ затвара, нетреба садъ за славу да се борите, већ за безбѣдностъ и што и самой безбѣдности предпоставляете, за слободу. Овај ће данъ оно владѣние одъ когъ знаменитие никакви векъ видио ние, или утврдити или окончати. Кодъ Граникума съ найманьомъ части войске борили смо се съ неприятельима: у Киликии побеђене, могла насъ е Сирия дочекати; велика е заштита краљвска био Тигрисъ и Еуфратъ. Дошло е садъ до тога, да разбиени ни бежати заиста неможемо. Све овимъ дуготрајимъ ратомъ опустошено, за нама е; вароши немаю свои обитателя, землѣ немаю свои обдѣлателя. И жене и деца наша пошла су на ову битку; спремлѣнъ е неприятелю плѣнъ, ако за наймилию залогу томе противъ нестанемо. Што се мене тиче, войску самъ, кою готово неизмерима равница едва обувата, сабрао; конѣ и оружѣ самъ разделио; за довозъ ране побринуо самъ се, да неби толика войска оскудѣвала; место, за битку згодно, избрао самъ. Остало е у вашој власти; покушайте само побѣдити: а, разнешени гласъ, као да е наше оружѣ обезсрамлѣно противъ тако храбри мужева, презрите. Несмислено е, колико сте до данасъ о храбрости очаявали, коя, почемъ е први нападай безуспѣшанъ остао, као свако, жаоку свою изгубивше животно, чамѣ. Ове пакъ битке одкриле су онај мали брой войске, кои су планине Киликие у тайности и храниле. Видили сте редове войника разређене, крила войске разширена, средину праздну и малаксалу; а последњи кое е острагъ поставио, спремни су да беже. Доиста и самимъ копитама коньскимъ могу сатрвени бити, па макаръ ништа противъ нѣи да непошлѣмъ, осимъ кола, косама снабдѣвени. И войномъ ћемо преодолѣти, ако у битки побѣдимо, еръ немаю башъ гди побеђи, одовудъ Еуфратъ одтудъ Тигрисъ притеснѣне задржава. Што имъ е пакъ на руци било, то имъ се напротивъ окренуло. Наша е войска хитра и слободна, нѣиова плѣномъ претоварена. Претоварене дакле плѣномъ нашимъ ми ћемо поубиати, то ће дѣло и слѣдство и награда побѣде бити. Да ми кои одъ васъ, кога име рода побуђуе, држи, да тамо само оружѣ Македоняна лежи, а не масса. Много смо вр-

ви међусобно пролили, а свагда е знатнија у маломъ числу штета. Еръ Александеръ ма колики да е у очима несмели и страшлѣиви, опетъ е човекъ, и ако ћете ми веровати, све несмислено и неразумно до данасъ е срећније збогъ нашегъ ужаса, него збогъ нѣгове храбрости испало. Но ништа ние тако дуготрајоће, коме неби рачуна било. Види се заиста да срећа помаже, но опетъ неће најпосле ни ова несмислености довольна бити. Осимъ тога кратке су и променлѣиве судбе, а срећа се безъ призрения никадъ непротиви. Можда е Божество такву судбу одредило, да царство перзиско, кое е у овомъ другомъ периоду крозь 230 година до найвишегъ врѣа узвисило, великимъ потресомъ већма усколеба, него да обори, и да насъ опомене на слабости людске, на кое се у срећи яко забораваля. Текъ што смо се своевольно са Грцима заратили, садъ у домовину нашу дошавшегъ узбѣямо. Боримо се наизменце съ различномъ срећомъ. Заиста еданъ народъ незаузима царство, почемъ се узаймично усиљавамо. У осталомъ, ако и неби надежде било, опетъ би насъ нужда приморати морала; почемъ е до крайности дошло. Мою матеръ, две кѣри. Оха, на надежду овогъ царства рођеногъ, князеве, ону децу краљвскогъ порекла, предводителъ ваше, образъ краљва, заробио е; и ако ми ви непомогнете, самогъ ће мене, съ многима моимъ заробити. Ослободите утробу мою одъ затвора, повратите ми залогу мою, за кою се неодричемъ самъ умрети, избавите ми родительку, децу, еръ самъ супругу у нѣиовой тавници изгубио. Веруй те ми, да садъ све ово у ваше руке полажемъ, молимъ отечествене Богове и помоћъ вашу, сажалѣнъ, верность изчекуемъ, да би оне изъ робства и окова избавили, и измолѣни имъ животь дали. Да л' мислите, да равнодушно онима робую, кои краљви бити, презирали су. Видимъ да се неприятельска примачинѣ войска: но што се већма приближавамъ то самъ съ онимъ, што самъ рекао, манѣ задоволянь. Заклинѣмъ васъ отечественимъ Боговима и вечномъ ватромъ, коя се на олтарима напредъ носи и сѣиношћу сунца, при пропасти царства мога рађаюћегъ се, вечитимъ споменомъ Кира, кои е први одузето одъ Мидяна и Лидяна царство у Персию пренео: одмастите одъ крайнѣгъ безчестия име и родъ персиски. И тако бодри и надеждецуни! онакву

славу потомству оставите, какву сте одъ ващи стари примили. У десницама вашимъ слободу, благо, надежду будућности носите. Сваки ће онај избећи смртъ, кои исту презре; најстрашљивиегъ само она гони. Я се не само по народномъ обичаю на колима возимъ, него и да би ме видети могли, нити одричемъ, да ћу вамъ или у храбрости или у страшљивости за примеръ служити.“

Съ латинскогъ превео

Ђ. С. Симић

ученикъ VI. разр.

Б е р б е р и н њ .

Берберинъ. Чудо, поредъ свега тога што ништа нема важногъ ни новогъ, опетъ су све новине пуне. Почетакъ ланске године био е за новинаре врло лепъ почетакъ, у неколико дана они яве да е по 30.000 люди погинуло, да е неколико лађи и кућа изгорело, да се неколико барутана запалило, и онда светъ изъ човеколюбия грабио се за сваке новине да чита. Ова година рђаву жетву за новинаре обриче.

Господинъ. Али опетъ све су новине пуне и доносе лепи ствари.

Берберинъ. Знате шта я мислимъ о свима новинама на свету. Съ почетка сваке године све су добре и докъ се годъ нови пренумеранти уписую, новине све добре предмете доносе, а после шта се нађе, оно се и шалъ читателјима. Учредници свию листова, могу се уподобити онима што донесу на пияцу, брашно на продаю, на одозго у врећама мету лепо и бело брашно, а оно друго све до дна како е Богъ дао. Мало биле су се све новине обрадовале да ће се Прайска и Швайцерска потући и онда имало би се шта писати; али и то прође и тај ратъ сврши се безъ рата. Сада е јоштъ едина надежда, да ће Енглеска съ Персиомъ тући се и читателъ новина забављати. О далъмъ рату Кинеза и Американаца такође ништа се нечуе. Свуда е тишина, ков би се могло назвати политическа оморина. Све новине говоре само о ономъ убилицу Вержеу и нѣговомъ процесу.

Господинъ. Ђ-ли већъ обешенъ?

Берберинъ. До садъ е само на смртъ осуђенъ. Што ти е човекъ! тај исти Верже, што е онакво злочинство учинио, нада се да ће га царъ помиловати. Нѣговъ адвокатъ тражио е да докаже да Верже ние сасвимъ при себи био, и за доказателство наводи едно писмо, што е онъ пре убиства писао учреднику Жирандену, у коме писму казао е да е учредникъ „безобразанъ“. То е лепъ комплиментъ за све учреднике. — Млоги се јоштъ надаю да ће Верже изъ призрения на нѣговъ чинъ бити помилованъ.

Господинъ. Шта има друго ново?

Берберинъ. По талијанскимъ државама затвараю јоштъ по гдѣ-когъ поету и писателя.

Господинъ. То ние лепо.

Берберинъ. Лепо ние на свани начинъ, али я држимъ да е то са свимъ у свомъ реду. Славуе кои лепо певаю треба у кавезъ метути. У осталомъ я држимъ да

такве люде треба што се годъ већма може, гонити и зла имъ чинити, ерѣ онда они текъ валяю, и онда они текъ истину у своимъ списанијама казую. Они могу се лимуну уподобити, ерѣ лимунъ докле негнавишиѣ и срце му неразсечешъ, недае никаква сока. Да ние угнѣтениа не би люди умели ценити слободу.

Господинъ. Шта се чуе изъ Шпание?

Берберинъ. Све нове и нове партае на ново се рађаю. Тамо люди т. е. великаши, меняю партае заедно са своимъ аљинама. Они за свою користъ часъ едно, часъ друго предузимаю, а остали потрче за нѣима те гину, па после одма виде шта е и како е. Я одъ како самъ чуо име Шпание, еднако слушамаъ и да е буна у нѣой. Партае су чудновате ствари. — Потопи се на мору една лађа, делфинъ што е по мору онуда пливао осети нешто на своимъ леђима, онъ помисли да е човекъ, и пливао е къ обали, ерѣ е радъ био да спасе човека, кадъ до обале дође, маймунъ скочи съ нѣгови леђа на обалу и почне му се ругати. Тај делфинъ, сваки е онај човекъ, кои се за нешто съ одушевленѣмъ заузме пре него што е стваръ добро испитао. Млоги често придржавајући се свогъ предводителя, на примѣрѣ Нарваца или Одонела или кога другогъ, мисле да Богъ зна какво славно дѣло чине, а кадъ се осврну виде да су маймуна на леђима носили.

Господинъ. Зашто су се свадили Кинези са Енглезима?

Берберинъ. Збогъ маленкости. Врло е мало на овомъ свету вођено ратова збогъ каквогъ великогъ узрона или за какву човеколюбиву цѣль. Шведска у среднѣмъ веку тукла се съ едномъ државомъ неколико година, само зато, што краљ ове државе кадъ е писао краљу шведскомъ ние по правилу после титуле краљве ставио трипутъ „и проче“ него е само ставио двапутъ. И збогъ те проклете речи водио се ратъ, и войници съ одушевлѣнѣмъ гинули су, и мислили да се туку за отечество.

Господинъ. Я самъ те питао за Кинезе а не за Шведе.

Берберинъ. Кавга се родила овако: на едну малу енглеску лађу дође една чета Кинеза, и повежу и затворе дванаестъ енглески лађара. Енглескогъ конзула што е дошао на ту лађу да то извиди, грдили су и ружили. Конзулъ се тужио кинезкомъ губернатору, но онај одбие ту тужбу. Онда енглески адмиралъ Сеймуръ, съ топовима сруши неке кинезке тврдинѣ и отудъ ће сада ратъ да почне, на кои новинари европски едва чекаю, и непрестано вичу: „та што се већъ не тучете съ Кинезима и Персијанима, немамо съ чиме да наше читателъ забављамо“. Ко проведе животъ само у читаню и писаню новина, тај е изгубио животъ, тај ние ништа живио. Одъ 1848. године светъ се навикао на новости, и на читанѣ новина, па му е несносно и дуго време, како нема ратова, буне, или баремъ какви мали немира. И американске лађе неколико су градића кинезки срушиле. Новине пишу да и Француска радо ће у томъ послу помоћи. Нѣгово величество царъ Наполеонт срећно е утишао републику и револуцие у Европи, па нерадо гледи да и у небесномъ кинезкомъ царству револуция

напредуе. Све револуцие треба човекъ да мрзи. Революцие нису нигда ни едномъ народу какво добро донеле.

Мале приче.

(*Просидба на бурету.*) Нека лица, која су се избавила съ потоцлѣногъ американскогъ пароброда „Пулавски“, приповѣдаю млоге занимљиве а и страовите поединости тога догађая, а између ови и приключения некога лорда Ридца и господичне Онеловъ. Овај лордъ биаше не лађи, и био е еданъ одъ први кои су се гледали избавити, почемъ е машина пароброда већ прсла; но приликомъ опази онъ и едну младу девојку, којој су се стари већ подавили. Онъ притрчи къ нѣойзи, да и ню избави и смести у чамацъ, но у забуни и гунгули изгуби онъ ню изъ очию; онъ е ню после узалудъ тражио, а чамацъ се међутимъ већ отиснуо одъ лађе, која е већ тонула. И тако се онъ повѣри безданомъ мору на едномъ празномъ на површини воде пливајућемъ бурету. Мало затимъ опази онъ у води едну женску, која се већ са смрћу борила. Онъ остави буре, доплива до нѣ, и врати се съ нѣоме срећно къ бурету кое е нѣи обое до душе носило, но тако, да су имъ само главе надъ водомъ вириле. Ова избављена женска биаше она иста млада девојка, збогъ кое е онъ пропустио прилику, да се на чамцу избави. Она му е изјавила да е готова умрети, да би само онъ могао се избавити; онъ јој пакъ одговори; „ми живимо и умиремо заедно.“ После некогъ времена дођу они до едного комада разлупане лађе, на комъ су се истина болъ сместити могли, али они нису имали ни капа воде ни залога леба.

У јутру нису видли ништа друго, него пучину морску и пространо небо; мало после опазе они у дальнини земљу, али предъ вече окрене се противанъ вѣтаръ, и сутраданъ небиаше одъ земљ ни трага. Трећег дана виде они најпосле едну лађу, но нису е могли довикати. Кадъ су јѣ најпосле съ лађе опазили и избавили, биау обое одъ сунца страовито изгорѣли полумртви одъ глади и умора, но били су јоштъ при свести, и могли су се дивзати и говорити.

Неустрашимостъ, коју е човекъ показао, опасностъ, којој се онъ изложио, а највећма пожртвованъ, съ коимъ е онъ нѣнъ животъ избавио, премда су они сасвимъ страни и непознати били, разламтило е у срдцу ове девојке према нѣму најтоплие и најаче чувство благодарности, кое е јоштъ пре, него што јѣ стала мучити гладъ и жеђ, у нѣжнию страсть, — любовъ — која нигда већма не пламти, него у прсима женскимъ. Онъ пакъ са свое стране био е тако силно узбуђенъ нѣнимъ присутствиемъ духа, нѣномъ одважношћу, и готовошћу, да съ нѣмие судбину свою дѣли, да е и у нѣговој души претело ма нѣжно чувство, кое се не дав сакрити нити савладати. И тако на средъ дивлѣгъ и усколебаногъ мора, усредъ страва, кое су јѣ обкружавале, при ужасној и готово извѣстной судбини, која јѣ очекивала, и предъ свевидѣнимъ Богомъ изјавили су они узаямну любовъ, и завѣрили се свечано, да се у случаю избављѣна никако више и неразлуче, кадъ јѣ несрећа тако тесно скопчала

Кадъ су се избавили, рекне онъ нѣойзи, да е нѣгова дужностъ одкрити јој, да е онъ несрећомъ, која имъ се на мору догодила, савъ новацъ свој одъ прилике 25.000 талира изгубио, да е онъ садъ просякъ у туђему свету, и да ни толико средства нема, колико еданъ ручакъ да плати, и да јој онъ при свему томе, што му е врло тешко дату нѣну рѣчь натрагъ враћа, ако она налази за добро и умѣстно оставити га. Она пакъ и при самомъ помислу на разстанакъ бризне плакати, и запита га е ли могуће, да јѣ сиротиня баца у страшиую бѣду, него што е она, коју су они заедно претрпали. Онъ јој на то изјави своју готовостъ, да ће нѣой за любовъ и то искушениѣ претрпити, и јасно е изразио своју радостъ о томе, што она тако драговољно држи дату своју рѣчь, која се свакадъ лакше дав, него држи. Текъ после овогъ разговора саобшти му ова племенитогъ срца девојка, да е она притяжателька едного польскогъ добра, кое вреди преко 200,000 талира.

Набирци.

— Прве харинге, кое Холандези увате и усоле, и то само у два до три бурета, пошлю се одма брзопловномъ лађомъ у Холандию. Кадъ лађа приспѣ у Мааглуй, онда се одма пошлѣ едно цвећемъ и барацима окићено буре у Хаагъ, краљу на погонъ, кои ошеть одъ свое стране покљони срећнимъ риболовцима 1100. форинти. Остала се бурадъ продаду на јавной лицитацији, и поедине те прве харинге продаю се потомъ за скупе новце. Една се харинга плаћа и по два форинта, и ове су рибе у таквој чести, да се прва харинга сматра за лепъ и одличанъ даръ. Дворски и великашки служители у униформи лете тада по сокаци съ танѣбирма у руци, у којима леже у финой белой марами увиене по една или две харинге, а поредъ нѣи стои и по една мала цедуля. Продавнице харинга окићене су у то време са цвећемъ.

— У јужнимъ предѣлима око равниеля пада лето обично у оно време, кадъ е кодъ насъ студена зима; зима пакъ тамо ние никако ни позната. Кодъ нѣи заступаю силне кише зиму и пролеће; тада пада у онимъ предѣлима крупна као голубинѣ яе киша, напуни потоке преко 50 стопа дубоке, потоци шта више и читаве предѣле на неколико стотина миља далеко. Ове су кише праћене страовитимъ буряма и олуинама, кое претвараю данъ у ужасну ноћ, која е напротивъ јасно осветљена одъ силни муња, кое у свима правцима небо неописаномъ брзиномъ просецаю и управо разтрзаю. Море се узруя, безбројни громови потресаю даню и ноћу равнице и планине својомъ тутњавомъ; и тако трае ова дивля борба разярене природе по пуни неколико неделя. Но кадъ се најпосле небо изведри, кадъ се влажна земля стане пушити одъ силногъ жара јужнога сунца, онда се поврате рѣке у своя дубока прекорачена корита натрагъ, и свакояко растѣние ниче и успѣва изъ земљ.

— Чисто е невѣроватно, како е кодъ Шпаньолаца страсть пушения укоренѣна. У Шпанији пуши сваки, нити чини овде разлику возрастъ или чинъ. Племићъ пуши исто тако, као и простъ селякъ, па и самъ просякъ, кои проси за комадићъ изпушене цигаре, и кои са земљ

купи побацине комаде, сѣче ѿ у ситно, и завия дуванъ брижљиво у артию, и забравља тако за неко време неутолиму гладъ. Па и сама дѣца у најнѣжнѣмъ возрастѣ и госпоѣ пуше, и носе при себи особитога вида мале и лепо израђене цигаре. Никакавъ поклонъ није Шпаньолцу милѣи него неколико комада добри хавански цигара; ничимъ га човекъ не може већма обвезати, него кадъ му понуди едну цигару. Па и кадъ е до бѣснила разяренъ, учини една цигара на нѣга најчудније дѣйство; она га утиша, и претвара тигра у ягнѣ. Ако Шпаньолацъ нападне кога разбойнички и грози му смрћу, то ће се онда моћи колико толико ублажити, ако му онај понуди едну цигару. И тако се свакомъ странцу, кой по Шпанији путуе, може съ ползомъ савѣтовати, да се снабдѣ съ цигарама, ако е радъ задобити за себе Шпаньолце, и расположити ѿ према себи добро. По средствомъ цигаре може се у сваку кућу доћи, и са свакимъ у познанство ступити. За свету се дужностъ држи, дати ономъ ватре, кой е радъ пушити, и збогъ ватре може се и сме се на свачија врата куцати; на овај су начинъ већ млога познанства учинѣна. Цигара изравнява у Шпанији све разлике у редовима жительствова. Богати у власти племињъ ни најманъ се не затеже, извадити цигару своју изъ уста и пружити е простомъ селяку, да и овај потоме своју цигару запали. У Шпанији веома редко пуши ко на

чибуку. Више класе редко пуше кодъ куће; среднѣ пакъ свакадъ и свуда. Тамо сваки има цигару у руци пре и после обѣда, а и при самомъ ручку, кодъ куће, при раду, у шетњи, у меани и поштанскимъ кољима, а неки путь и у самомъ театру, шта више неки су путници видели у едной канцеларији на едномъ стубу лампу, на којој су виши и нижи чиновници своје цигаре усредъ званичногъ посла запальивали.

СТРАНЕ И НОВОСТИ.

— Размирица између Енглеске и Персије све се већма развѣя. Енглеска војска већ е дошла предъ Бендер-буширѣ у персиски заливъ, и како пристаниште тако и островъ Каракъ заузела е. Буширѣ лежи на обали Ширеса, и место е врло згодно, да оданде Енглези почну безъ боя, Персијанци повукли су се натрагъ унутреностъ.

— Изъ Шпаније одъ 3. Јан. являю: да се по гди-кои озбилни немири догађаю међу войницима. Едне ноћи нашле се прокламације у млогимъ кафанама и касарнама, кое су войнике на булу дражили.

— Руски посланикъ у ХанOVERу г. Фонтонъ премештенъ е за посланика у Франкфуртъ.

О Г Л А С И.

(2—3) По рѣшенню ово-окружногъ Суда одъ 25. Мая тек. г. № 7411. кои зактева да се дугъ школи Обштине Шабачке принадлежећи, наплати на неимаюћи изъ чега другога то продаваће се нижеслѣдуюћа непокретна добра Васе Тушановића оvd. за рачунъ наплате и наведеногъ и прочи нѣиови дугова за кое интабулация постои. Добра истога Тушановића, за продаю намѣњѣна, есу: еданъ плацъ у прекомъ шору ове вароши не врло далеко одъ пѣнце на врло добромъ и важномъ мѣсту постоећи; плацъ овај садржи у себи 6 фати 1 шухъ и 6 цоли ширине и 58 фати и 2 шуха дужине, на коме постое 2 куће обе одъ тврдогъ материала, кое обе садрже кое са лица кое у авлији 1 дућанъ 5 соба 3 куйне и 1 подрумъ одъ овы 2 коморе и една шупа одъ дрвеногъ материала подъ еднимъ кровомъ една фуруна за печенъ леба и бунаръ озиданъ. Све ово оцѣњѣно е до 500 ₰ цес. и продаће се у мѣсту оvd. вароши путемъ явне тридневно 7. 8. и 9. Фебруара 1857. год. држати се имаюће лицитације, и ономе теслимити, кой на трећој и последној лицитацији, коя ће тога дана после подне у 4 сата по европски закључити, највећу

цену обећа и готове новце одма положи.

Продаю ови добара дакле настоѣчимъ обзнаное Началничество Окр Шабач. свима жителяма отечества нашегъ съ тимъ, да сваки онај, кой би такова купити желію, у означене дане овамо дође и на лицитацији присутствуе.

№ 5765. 7. Декем. 1856. у Шабцу.

(1—3) За измирение кредитора, Ђуре Николића изъ Шабца има се покрај продатогъ осталогъ покретногъ иманя еданъ дућанъ на великой ѣуприји овди постоећи лицитационимъ путемъ путемъ продати. Дућанъ овај постои у чаршији истина одъ слабогъ материала али доста на важномъ мѣсту, и оцѣњѣнъ е у 150: ₰ цес. дане за продаю уречистоећегъ дућана одредило е Началн. Окр. Шабачк. 10. 11. и 12. идућегъ мес. Фебр. о. г. и ономе ће исти дућанъ трећегъ дана лицитације после подне у 4 сата уступити кой највише на лицитацији обећао и готовимъ новцемъ платио буде.

№ 8452. 9. Јанура 1857. у Шабцу

(1—3) Долеподписана препоручуемъ мою помодарску трговину за госпоѣ и господу, коя се трговина на-

лази у кући г. Магде Кара-Јанкове преко пута одъ Толчинскогъ на Варошкани. У истой се може добити свакояке сорте и видова балски коафѣра, вѣнаца и напрсни мидера; исто тако препоручуемъ се долеподписана, да могу фризирати косу за балъ, и то у моме квартиру за 1. фор. ср., а изванъ куће за 1. фор. и 40. кр. сребра.

Тереза Штолць

(3—3) Подписани обзнаное почитаемомъ публикуму да се кодъ нѣга може добити с у в а п е ш т а н с к а к в а с ц а — pres germ. у свако доба, за кои подписанъ емствуе и добаръ стои да ће свако съ нѣмъ умешено тесто добро за рукомъ доћи, ако се на едну оку воде или млека еданъ лотъ квасца мете.

У Београду 9. Јануара 1857. г.

Стефанъ Лазаревићъ
пекаръ спроћу г. Куманудине куће

(3—3) Кой би желію спремљеногъ за зиданъ камена и то у крупнимъ комадима, може добити овде у вароши на сави предъ владиномъ кафаномъ, гдѣ е у фатове сложенъ, и гдѣ се може за цѣну разумети.